

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobkyně: Š [redacted] I [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. Mgr. Lucíí Petránkovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o náhradu nemajetkové újmy

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši [redacted] Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 15.12.2014 do zaplacení a to do 15ti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni částku ve výši [redacted] Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 15.12.2014 do zaplacení, se zamítá.
- III. Řízení se, co do částky 15600 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p.a. od 15.12.2014 do zaplacení, zastavuje.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 18.550 Kč k rukám právní zástupkyně žalobkyně, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15.12.2014 domáhala náhrady nemajetkové újmy a škody s odůvodněním, že dne 25.10.2011 bylo vydáno usnesení o zahájení trestního stíhání ze strany Obvodního státního zastupitelství pro Prahu I. Žalobkyni byla obžalobou kladena za vinu velmi závažná trestná činnost a to, že při provádění silniční kontroly u řidiče vozidla neprovedla řádným způsobem lustraci kontrolovaného řidiče a po provedení testu na přítomnost omamných a psychotropních látek, který měl pozitivní výsledek s ním sepsala oznámení o přestupku pro podezření ze spáchání přestupku, přičemž následně byla předmětná věc postoupena na odbor dopravních přestupků. Přestupce byl následně uznán vinným z přestupku. Svým jednáním se měla žalobkyně dopustit zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zák., za což jí hrozil krom trestu odnětí svobody na jeden rok až pět let i zákaz činnosti. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 byla trestní věc postoupena Úřadu MČ Praha 1, toto usnesení Městský soud v Praze zrušil, soudu I.stupně uložil, aby ve věci jednal a rozhodl. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17.12.2013 sp.zn. [redacted] byla žalobkyně zproštěna obžaloby. Usnesením MS v Praze ze dne 18.2.2014 sp.zn. [redacted] byl rozsudek soudu I.stupně potvrzen. Žalobkyně byla zproštěna z toho důvodu, že skutek není trestným činem. Žalobkyni vznikla majetková škoda a to ve výši 15.600,-Kč, představující náhradu nákladů vynaložených na obhajobu a dále nemajetková újma ve výši 70.000,-Kč. Žalobkyně nepovažuje za dostačující konstatování porušení práva, žalobkyně svým zaviněným jednáním nikterak nepřispěla k tomu, že trestní řízení proti ní muselo být zahájeno. Žalobkyně toho dne nebyla velitelem hlídky, byla služebně mladší, kdy navíc velitel hlídky postupoval jako v jiných případech postupují běžné všechny policejní hlídky. Žalobkyně se vždy snažila v soukromém i pracovním životě být svědomitá, řádně si plnit své věci, po zahájení trestního stíhání se žalobkyni zhroutil celý svět, přišlo jí, že se jedná o strašný omyl, zlý sen, propadala neovladatelné panice, kdy nejen kolegové, ale i zaměstnavatel na ní pohlížel automaticky, jako že je vinná. S žalobkyní bylo okamžitě po zahájení trestního stíhání zahájeno řízení ve věci služebního poměru a o věci zproštění výkonu služby ve smyslu § 40 služebního zákona. Bylo s ní zahájeno řízení o propuštění, aniž by byla pravomocně odsouzena, ba dokonce ani nebyla podána obžaloba. Někteří kolegové měli přihlouplé připomínky k jejímu obvinění a obvinění jejího manžela ve stejné kauze a ze stejného důvodu. Zároveň musela poslouchat od kolegů vulgární nářky na manžela, že je sráč, že jako služebně starší toto provedl jí a svému kolegovi. Žalobkyně nedokázala pochopit jak vymyšlená tvrzení, které vedly k jejímu trestnímu řízení mohou ovlivnit mínění a postoj jejich kolegů. Stres probíhající od trestního řízení a okolnosti, které s tím souvisely, který žalobkyně prožívala byl neskutečný, žalobkyně musela [redacted]

Následky přetrvaly i do dnešní doby. Projevily se problémy s [redacted]. Žalobkyně několikrát do roka [redacted]

[redacted] Každá konverzace se stáčela k trestnímu řízení a následně [redacted]. Toto trvalo po dobu cca [redacted] let. Trestním stíháním žalobkyně bylo zasaženo do ústavně garantovaného práva na respekt k soukromému životu dle článku 10 Listiny základních práv a svobod a článku 8 Úmluvy a na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 1586/09 a dále na rozhodnutí ÚS PI ÚS 35/09, kdy právní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby je třeba hledat nejen v ustanovení článku 36 odst. 3 Listiny, ale v obecné rovině především v článku 1 odst. 1 Ústavy ČR. Trestní stíhání žalobkyně trvalo po dobu 840 dní.

Žalobkyně nezavinila délku řízení, přesto řízení trvalo jako například u projednávání zvláště závažných zločinů. Po celou dobu byla žalobkyně v neustálém stresu z možného odsouzení a ukončení její kariéry.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku s tím, že požadavek žalobkyně na částku 15.600,-Kč jako náhradu škody shledala důvodným. Dále popsala průběh trestního stíhání žalobkyně tak, že toto bylo zahájeno dne 25.10.2011, pravomocně bylo ukončeno zprošťujícím rozsudkem dne 18.2.2014. Co se týká náhrady nemajetkové újmy, odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3076/2012 s tím, že konstatování porušení práva je plnohodnotnou formou zadostiučinění. Stejně tak i k tomuto rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1684/10. Intenzitu nemajetkové újmy je třeba tvrdit a prokázat. K tomuto rozhodnutí NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/10 nebo 30 Cdo 4280/2011 a 30 Cdo 2813/2011. Žalobkyně ani v žalobě neuvádí takové skutečnosti, pro které by mělo být přistoupeno k peněžité satisfakci. Ve zprošťujícím rozsudku ze dne 17.12.2013 pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby v jednočinném souběhu s přečinem poškození cizích práv ve spolupachatelství pak soud uvedl, že obžalovaní M. R. a Š. R. byli zproštěni obžaloby, když jejich jednání nelze vzhledem k promlčení správní odpovědnosti projednat jako přestupek a současně nenaplní znaky skutkové podstaty žádného trestného činu. Oba obžalovaní vypovídali dne 14.1.2010 jako svědci ve správním řízení. Přes řádné poučení podali nepravdivou výpověď, když uvedli, že totožnost kontrolovaného řidiče byla s naprostou jistotou určena proto, že použili přístroj Lifebook. Na základě jejich tvrzení byl Z. T. uznán vinným spáchaným přestupkem. V průběhu objasňování trestní věci však bylo prokázáno, že oba obžalovaní vypovídali ve správním řízení nepravdivě, když Lifebook nepoužili a lustraci provedli přes operačního důstojníka. Trestní stíhání trvalo dva roky a tři měsíce. Délka nepřiměřenou shledána nebyla. Když po roce dne 15.11.2012 soud rozhodl ve vztahu k M. R. a Š. R. o postoupení věci k projednání přestupku. Ve vztahu k třetímu obžalovanému vydal zprošťující rozsudek. V průběhu trestního stíhání žalobkyně nebyla postavena mimo službu, předmětné trestní stíhání nebylo medializováno. Tvrzení o dopadu na rodinný život a zdraví žalobkyně neprokázala.

Soud má za prokázaný průběh trestního stíhání žalobkyně ze spisu tak, že vůči žalobkyni byly zahájeny úkony trestního řízení dne 10.2.2011. Dne 23.10.2011 byl doručen návrh na zahájení trestního stíhání žalobkyně, dne 25.10.2011 Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1 pod čj. zahájilo trestní stíhání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby ve spolupachatelství a to tak, že poté, co dne 6.5.2009 jako členové hlídky při provádění silniční kontroly řidiče R. T. který nepředložil žádný doklad totožnosti neprovedli lustraci kontrolovaného řidiče, spokojili se s tím, že se jim představil jako Z. T. a po provedení testu na přítomnost omamných a psychotropních látek, který měl pozitivní výsledek s ním sepsali oznámení o přestupku pro podezření ze spáchaní přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) a e) zákona 200/1990, přičemž byla předmětná věc následně postoupena na Odbor dopravních přestupků Magistrátu hl.m. Prahy, kde v řízení vedeném pod sp.zn. dne 14.1.2010 obvinění pprap. R. a pprap. R. shodně v rozporu se skutečností uvedli, že osobu řidiče Z. T. spolehlivě ztotožnili lustrací pomocí Lifebooku ve služebním vozidle a vyloučili možnost záměnu s jeho bratrem R. a obviněný pprap. J. odkázal na vyhotovený úřední záznam o podrobnostech zákroku. Dne 2.7.2012 byla podána obžaloba, dne 3.10.2012 ve věci proběhlo hlavní líčení, další hlavní líčení proběhlo 15.11.2012, na němž byla trestní věc žalobkyně postoupena Úřadu MČ Praha 1, neboť by skutek mohl být posouzen jako přestupek. Proti tomuto ze strany MSZ byla podána stížnost, dne 3.10.2013 usnesením MS Praze čj. ze dne 3.10.2013 bylo shora uvedené usnesení zrušeno, soudy

Lustupně bylo uloženo, aby ve věci jednal a znovu rozhodl a to z toho důvodu, že dle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích v tomto zákoně je citovaná jednorozhodnutí lhůta k projednání přestupku prekluzivní. Z tohoto důvodu je nutné, aby byla projednána věc v trestním řízení. Další jednání proběhlo dne 17.12.2013, na něm byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žalobkyně zproštěna obžaloby, neboť skutek nebyl trestným činem s tím závěrem, že obvinění M. R. a Š. R. se žádných trestných činů, které jim byly dávány za vinu nedopustili, avšak soud nemohl opomenout skutečnost, že žalovaní vypovídali dne 14.1.2010 jako svědci ve správním řízení, byli poučeni dle § 21 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, oba obžalovaní však při své svědecké výpovědi uvedli, že totožnost kontrolovaného řidiče byla s naprostou jistotou určena, že použili přístroj Lifebook a měli tak k dispozici i fotografii kontrolované osoby. Tato jednoznačná tvrzení vedla Správní úřad k rozhodnutí, že Z. T. je vinen spáchaným přestupkem. V průběhu ujasňování trestní věci však bylo prokázáno, že obžalovaní vypovídali nepravdivě, při své noční směně dne 6.5.2009 Lifebook nepoužili a lustraci provedli přes operačního důstojníka. Jejich jednání tak mohlo naplnit kritéria přestupku dle ustanovení § 21 zákona č. 200/1990 Sb.. Z toho důvodu, že od 14.1.2010, kdy oba manželé vypovídali ve správním řízení do okamžiku zahájení jejich trestního stíhání uplynula doba více než jednoho roku je jejich eventuální správní odpovědnost je promlčena. Vzhledem k tomu, že tak jednání nelze projednat jako přestupek a současně nenaplní znaky skutkové podstaty žádného trestného činu, byli obžalovaní zproštěni obžaloby. Proti tomuto rozhodnutí podalo státní zastupitelství odvolání, o kterém Městský soud v Praze usnesením čj. ze dne 18.2.2014 rozhodl tak, že odvolání zamítl. Co se týká výpovědi žalobkyně s tím, že tato měla lhát při přestupkovém řízení proti Z. T. kdy vědomě uvedla, že dne 6.5.2010 použila při lustraci přestupce Lifebook odvolací soud k tomuto uvedl, že se ztotožnil s vysvětlením žalobkyně a dalšího obžalovaného, že tento notebook při své práci využívali v rozhodném období denně a proto dne 14.1.2010 půl roku po předmětné události byli přesvědčeni o tom, že tomu tak bylo i dne 6.5.2009, přičemž odvolatel nepředložil jediný důkaz ve vztahu ke svému závěru, že obžalovaní úmyslně uvedli v omyl orgán vedoucí toto přestupkové řízení. Odvolací soud tuto námitku hodnotil jako pouhou spekulaci nemající podklad v uvedeném dokazování.

Dále má soud za prokázané ze zprávy Policie, Obvodní ředitelství Praha 1, že s žalobkyní bylo zahájeno řízení ve věci služebního poměru týkající se právě jejího trestního stíhání v rámci řízení s osobou řidiče Z. T. Dále má soud za prokázané z výměnného listu poukaz MUDr. M. M. ze dne , že došlo k vzhledem k prodávávanému stresu, dále ze zprávy MUDr. P. P. vzal soud za prokázané, že dne byla žalobkyně

Dále má soud za prokázané z zprávy ze dne že tato byla Z výpovědi žalobkyně a svědků B. B. P. K. a R. má soud za prokázané, že v době po zahájení trestního stíhání se žalobkyně Z výpovědi žalobkyně a svědků R. a P. a K. má soud za prokázané, že došlo k Z výpovědi svědků B. a B. se však podává, že manželství

. Pouze ve výpovědi žalobkyně a svědka R. manžela žalobkyně, zazněly skutečnosti o nepěkném chování spolupracovníků, když však svědek R. pracoval na společném pracovišti pouze krátkou dobu po zahájení trestního stíhání. Svědek B. pouze jednou slyšel narážku na celou situaci od kolegů.

Dle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb.(dále jen zákon) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Dle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Dle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Dle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Soud dospěl ke skutkovému závěru v tom směru, že proti žalobkyni bylo vedeno trestní stíhání u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. [REDAKCE]. Trestní stíhání žalobkyně bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání dne 25.10.2011, toto skončilo zprošťujícím rozsudkem ze dne 17.12.2013, který nabyl právní moci dne 18.2.2014.

Vzhledem ke konstantní judikatuře soud dospěl stejně jako žalovaná k závěru, že v trestním stíhání žalobkyně bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání dne 25.10.2011, neboť trestní stíhání žalobkyně následně skončilo zprošťujícím rozsudkem, když nebylo shledáno, že by jednání žalobkyně bylo trestným činem.

Co se týká právního posouzení, soud dospěl k závěru, že ve věci požadavku žalobkyně na náhradu škody a nemajetkové újmy existuje odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí dle ustanovení § 7 a 8 zákona 82/98 Sb.

Žalobkyně původně požadovala i částku 15.600,-Kč představující náhradu vynaložených nákladů na obhajobu, která však v průběhu řízení byla ze strany žalované

zaplacená a žalobkyně vzala v tomto rozsahu žalobu zpět. Soud tak řízení co, do této částky zastavil.

Soud se tak zabýval pouze požadavkem žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy ve výši 70.000,-Kč z titulu nezákonného rozhodnutí. Co se týká vzniku nemajetkové újmy v tomto soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2012 sp.zn. 30 Cdo 3731/2011 s tím, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí osoby poškozené, jde pouze o zjištění, zda jsou tu dány objektivní důvody proto, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, jinými slovy řečeno je třeba zvážit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit být dotčena ve složkách tvořících ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce. Jedná se o utrpení na těch nehmotných hodnotách, které se dotýkají morální integrity poškozené jako je důstojnost, čest, dobrá pověst, ale i jiné hodnoty, které se zpravidla promítají v niterném životě člověka, jako je svoboda pohybu, rodinný život, nejistota apod. Dospěje-li soud v konkrétním případě k závěru, že žádná z těchto složek nemohla být významným způsobem v důsledku nezákonného rozhodnutí negativně dotčena, je na místě závěr o tom, že nedošlo ke způsobení nemajetkové újmy.

Soud tak na základě shora uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR vyšel zejména z tvrzení žalobkyně i s obsahu trestního spisu a dalších provedených důkazů. Soud dospěl k závěru, že shora uvedeným trestním stíháním došlo do zásahu osobnostní integrity žalobkyně, bylo s ní zahájeno řízení ve věcech rozvázání služebního poměru, nicméně u tohoto soud přihlédl ke skutečnosti, že k jejímu propuštění ze služebního poměru nedošlo a nedošlo ani k jinému omezení v její pracovní náplni v souvislosti s jejím trestním stíháním. Ohledně vztahů na pracovišti žalobkyně k prokázání vztahů na pracovišti navrhla výslech svědka B. avšak ten žádném zhoršení vztahů na pracovišti ani o skutečnosti, že by se o trestním stíhání žalobkyně dozvěděli spolupracovníci nevěděl, pouze uvedl, že tato skutečnost rozkřikla a jednou byl přítomen „žertovné“ narážce ze strany kolegů vůči žalobkyni. Stejně tak vypověděl i svědek R. který však spolupracoval v uvedené době s žalobkyní pouze krátce. Ohledně tvrzeného vulgárního chování nevypovídal pozitivně nikdo. Ani žádný z dalších vyslechnutých svědků ke zhoršení situace na pracovišti ničeho nevypověděl. Co se týká tvrzení žalobkyně ohledně zásahu do její osobnostní roviny z hlediska jejího zdraví, žalobkyně tvrdila, že

Tomuto obecně se dá uvěřit, neboť obecně každé trestní stíhání představuje zásah do osobnostní roviny žalobce jak uvedl Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 35/2009, avšak z předložených důkazů ze strany žalobkyně vyplývá, že co se týká potvrzení doktorky MUDr. M. ohledně toto potvrzení je ze dne , tedy 4 měsíce po pravomocném ukončení trestního stíhání, není zde ani konstatováno, že by se jednalo o pouze nebo zejména z důvodu trestního stíhání žalobkyně, co se týká tyto lékařské potvrzení je až ze dne zhruba třičtvrtě roku po pravomocném ukončení trestního stíhání žalobkyně. Není zde opět nijak v žádné z lékařských zpráv konstatováno, že by se jednalo o související s trestním stíháním žalobkyně. Avšak soud hodnotil důkazy jednotlivě a zejména ve vzájemných souvislostech a žalobkyně i svědci B. B. K. I. a F. shodně zasadili počátek zdravotních problémů žalobkyně do období zahájení jejího trestního stíhání, shodně vypověděli o již v přezkoumávaném období. Soud tak uvěřil žalobním tvrzením ohledně zásahu trestního stíhání žalobkyně i do její zdravotní roviny. Z výpovědí žalobkyně a svědků R., K. a I. bylo prokázáno, že v době po zahájení

restního stíhání došlo k [REDACTED] manžela žalobkyně a zejména oba manželé žalobkyně a svědek R [REDACTED] shodně vypověděli, že hlavní příčinou [REDACTED] bylo jejich restní stíhání, které dle názoru soudu jako zkouška manželství [REDACTED] (Soud uvěřil i tvrzení žalobkyně, že svědkům B [REDACTED] B [REDACTED] o [REDACTED] neřekli. Jedná se o [REDACTED] žalobkyně, kteří jak vyplynulo z jejich výslechů, [REDACTED] [REDACTED] Soud si však nedopustí poznámku vůči žalobkyni, že tuto informaci svědkům zamlčela měla sdělit soudu před výslechem svědků, které ona sama navrhla)

Nicméně obecně z hlediska právě rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3731/2011 lze zejména ke specifičnosti daného restního stíhání dospět obecně k závěru, že se jednalo o zásah do osobnosti roviny žalobkyně tak, jak jej v obecné rovině žalobkyně popisuje, k tomuto soud dospěl zejména po provedení dokazování restním spisem, neboť předmětem restního stíhání byl výkon práce v rámci služebního poměru žalobkyně u Policie ČR a s tím související restní stíhání pro restný čin zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) restního zákona. Právě vzhledem k této specifičnosti zásahu, kdy samotné restní stíhání se týkalo výkonu práce žalobkyně, který je navíc velmi specifický, neboť se jedná o výkon práce policistky České republiky, což je práce, která je veřejně exponovaná, která je vázána na bezúhonnost, která je vázána i na morální čistý kredit, potom samotné restní stíhání žalobkyně právě z důvodů nesprávného výkonu nebo zneužití pravomoci úřední osoby při výkonu takovéto práce je specifickým zásahem do zejména profesní žalobkyně. Soud zároveň má za prokázáno, že spolupracovníci žalobkyně minimálně „prohazovali v její přítomnosti vtípky“ vyvolané jejím restním stíháním, což také nepřispělo k dobré duševní pohodě žalobkyně. Se žalobkyní bylo zahájeno řízení o rozvázání pracovního poměru, kdy tato povědomost je také jedním z činitelů, které je nutné vzít pro rozhodování o zásahu do nemajetkové sféry žalobkyně v úvahu. (Svědci navíc vypověděli, že [REDACTED]). Žalobkyně dále tvrdila i zásah do zdravotní roviny spočívající ve [REDACTED] skutečnost, že jimi žalobkyně trpí má soud za prokázané z lékařských zpráv a skutečnost, že tomu tak bylo i době jejího restního stíhání má soud za prokázané z výpovědi všech svědků a stejně tak skutečnost, že hlavní stresem který tyto problémy vyvolal bylo restní stíhání žalobkyně. Zároveň žalovaná netvrdila, že by spouštěčem zdravotních obtíží byl jiný faktor než restní stíhání. Soud dospěl k závěru, že žalobkyni vznikla nemajetková újma, neboť byla v rámci restního stíhání dotčena ve složkách tvořící souhrnnou nemajetkovou sféru jednotlivce. Na základě této úvahy se soud zabýval skutečností, zda-li je postačující konstatování porušení práva, či zda je na místě a je v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti přiznání zadostičinění v penězích. Soud zde postupoval dle parametrů v ustanovení § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sb., stanoviska Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010 a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2010 a dospěl k závěru, je na místě přiznat odškodnění v penězích. Nad shora uvedené úvahy soud dále přihlédl je skutečnosti, že řízení dle názoru soudu neprobíhalo nepřiměřeně dlouho, probíhalo po dobu 2 let a 3 měsíců, bylo opakovaně rozhodováno na dvou stupních soudní soustavy, ve věci byli tři spoluobžalovaní, ve věci bylo nutné posoudit pravdivost jednotlivých tvrzení a to jak původně kontrolované osoby, tak následně i žalobkyně. V jednání byly vypracovány posudky z oborů písmoznalectví, jednalo se o řízení, které jak procesně, tak i právně bylo složitější. Soud neshledal, že by délka řízení byla nepřiměřená. Soud tak dospěl k závěru že vzniklou nemajetkovou újmu žalobkyně je možné odškodnit částkou [REDACTED] Kč.

Soud přiznal i zákonný úrok z prolení z této částky dle požadavku žalobkyně od dne podání žaloby.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. 142 odst. 3 osř. Rozhodnutí záviselo na živaze soudu. Soud tak přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení dle ust. § 9 odst. 4 písm. a vyhl 177/96 Sb., za 1 úkon právní služby 3100 Kč. Celkem za 5,5 úkonů (příprava žaloby, seps žaloby, 3 účast na jednání a 0,5 za účast na vyhlášení rozsudku) a 5 x režijní paušál á 300 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze, dne 17. července 2015

JUDr. Ondřej Růžička, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Pavlín a Gaborová